

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE.

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI5 — Calea Rahovei — 5
Lângă Palatul Justiției

S U M A R

CODICELE LUI HAMMURABI, REGELE BABILONIEI, Traducere după traducerea d-lor Scheil, Winkler, J. Kohler și F. E. Peiser, de d-l I. Tanoviceanu (urmărea 11-a).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de apel București, secția I: Ștefan Stoian Geantă cu Ecaterina Băluță;
Tribunalul Ilfov, secția III: Marcu Adelsberg și alții cu firma Heinerich Frank Sohne;
Tribunalul Putna: Al. Stănilescu și C. A. Roșculescu cu Carol Reis, cu o Notă;
Judecătoria ocol. I Galați: I. Birnbaum cu Bucur Stamatin Nicolae și Elena Vicol;

Bibliografii.

CODICELE LUI HAMMURABI

REGELE BABILONIEI

(Urmărea 11-a) (*)

§ 140

Dacă el este un desrobit, ⁽¹³³⁾ trebuie să dea $\frac{1}{3}$ dintr'o mină.

§ 141

Dacă femeea unui om, care locuiește în casa lui se pregătește să easă, ațîță certe, ruinează casa (prin datorii), părăsește pe bărbatul său, se va duce (femeea) la judecată, dacă bărbatul său zice: «Mă despart de ea», trebuie să o lase în pace și nu-i va da nimic la despărțenie dacă bărbatul zice: «Nu mă despart de ea», poate lua altă soție, și femeea (dintii) va rămîne ca slujnică în casa bărbatului ei ⁽¹³⁴⁾.

§ 142

Dacă o femeie se ceartă cu bărbatul său și zice: «Tu nu mă vei mai avea», se va cerceta taina de ce-i lipsește ⁽¹³⁵⁾, dacă ea e femeie casnică ⁽¹³⁶⁾, și nu e vinovată, iar bărbatul ei pleacă de a casă și o neingrijește mult, atunci această femeie nu are vină

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 16, 17, 24, 25, 35, 39, 45, 46, 51 și 54 din anul curent.

⁽¹³³⁾ Vezi nota de la § 8.

⁽¹³⁴⁾ Kohler și Pe ser traduc: Dacă femeia unui om care locuiește în casa omului se hotărăște a pleca, și se dovedește că face-neghobie, ruinează casa, înjosește bărbatul, dacă bărbatul zice, etc.

⁽¹³⁵⁾ Aceste cuvinte lipsesc în traducerea Winkler, Scheil în-trebuințază cuvîntul: dacă ea e menageră.

⁽¹³⁶⁾ Ibidem.

ea și-ia darurile înapoi și (are voe) să se întoarcă în casa pă rintelui său ⁽¹³⁷⁾.

§ 143

Dacă nu e fără vină ⁽¹³⁸⁾, ci aleargă ulițile ⁽¹³⁹⁾ casa sa o ruinează, pe bărbatul său îl nesocotește ⁽¹⁴⁰⁾, trebuie această femeie aruncată în apă.

§ 144

Dacă un om a luat o femeie și această femeie dă o slujnică bărbatului său, cu care a făcut copii, și dacă acest om voește să i-a o fiitoare ⁽¹⁴¹⁾, lucru nu-i va fi ertat și fiitoare nu va lua ⁽¹⁴²⁾.

§ 145

Dacă un om se căsătorește cu o femeie care nu face copii ⁽¹⁴³⁾, și el voește ca să i-a o fiitoare, el poate lua o fiitoare, (dar) fiitorea nu este de o potrivă cu soția.

§ 146

Dacă un om se căsătorește cu o femeie și ea dă soțului său o slujnică drept fiitoare ⁽¹⁴⁴⁾, și a-

⁽¹³⁷⁾ Winkler traduce alt-fel: «Dacă o femeie se ceartă cu bărbatul său și-i zice: «Tu nu ai relațiuni cu mine», atunci probele pentru părăsirea ei să fie expuse». Kohler și Peiser traduc: Cînd în contra unei femei bărbatul ei păcătuește și spune «Nu mă va atinge» și se va cerceta vina ei, dacă ea s'a păzit și n'a făcut vr'un păcat și el o părăsește și o înjosește, acea femeie n'are vină să-și ia darurile și să se întoarcă în casa părintelui său.

⁽¹³⁸⁾ Scheil zice: «Dacă ea nu e menageră».

⁽¹³⁹⁾ Scheil «Coureuse», (care hoinărește).

⁽¹⁴⁰⁾ Winkler și Scheil: neglije, pentru care n'am găsit cuvînt romînesc vechi.

⁽¹⁴¹⁾ Scheil: concubină; Winkler: Nebenfrau.

⁽¹⁴²⁾ Winkler pune aici o notă a cărui traducere e cea următoare: «Se admite așa dar ca servitoare, ca femeie accesorală (concubină) sau o altă femeie accesorie să fie tolerată de regulă, numai cînd femeia legitimă rămîne fără copii, precum se cunoaște și din casurile testamentului vechi. Pentru lămurirea lucrului pot servi casuri cum este următorul contract din vremurile lui Hammurabi. Shamash-Nur s'ica lui Ibi-Shan a cumpărat-o de la Ibi-Shan tatăl ei Bunene-Abi și Beli-Shunu (femeia acestuia), ca femeie pentru Bunene-Abi, ca servitoare pentru Beli-Shunu. Cînd atunci Shamash-Nur zice către Beli-Shunu stăpîna ei. — Tu nu ești stăpîna mea, atunci să o tundă și să o vîndă pe bani. Confr. § 147.

⁽¹⁴³⁾ Casul Agariei cu Sara (Nota I. T.).

⁽¹⁴⁴⁾ D-l Scheil traduce: «Dacă cineva s'a căsătorit cu o femeie și ea a dat o slujnică bărbatului ei, și dacă aceasta a născut copii», etc., iar d-l Winkler: «Dacă cineva i-a o femeie și aceasta dă o slujnică bărbatului său ca soție», etc. Cuvîntul soție din traducerea d-lui Winkler (zur Gattin) e de sigur neexact; probabil că vrea să zică fiitoare.

ceasta 'i naște copii, în urmă ea vrea să se potrivească stăpînei sale fiind-că a născut copii, stăpîna sa nu poate să o vindă pe bani și va fi socotită (din nou) printre slujnice.

§ 147

Dacă n'a născut copii, stăpîna sa o poate vinde pe bani.

§ 148

Dacă un om se căsătorește cu o femeie și ea capătă o boală ⁽¹⁴⁵⁾, poate dacă el voește să i-a o a doua, (însă) de soția care a căpătat boala nu se poate despărți; ea va rămîne în casa pe care a întemeiat'o, și va fi îngrijită acolo cît ea va trăi.

§ 149

Dacă această femeie nu voește să locuiască în casa bărbatului său el 'i va înapoia darurile de nuntă ⁽¹⁴⁶⁾ primite de la tatăl său, și ea se va duce.

§ 150

Dacă un om dăruiește femeii sale cîmpul, grădina ⁽¹⁴⁷⁾, casa sau un lucru, și 'i dă un zapis pentru aceasta, după moartea bărbatului său, copii nu-i vor tăgădui nimic, mama va da ceia ce ea va lăsa copilului pe care 'l va iubi mai mult, însă nu va da unui alt frate ⁽¹⁴⁷⁾.

§ 151

Dacă o femeie, care trăește în casa unui om (căsătorită), a făcut dator către ea pe bărbatul său, pentru ca împrumutătorul ⁽¹⁴⁸⁾ bărbatului său să nu o poată urmări, și a luat de la el zapis pentru acesta, dacă acel om înainte de a lua pe femeie a făcut o datorie, împrumutătorul nu poate urmări pe femeie; dacă femeia înainte de a intra în casa bărbatului său, avea o datorie, nu poate împrumutătorul ei să o împlinească asupra bărbatului.

§ 152

Dacă după ce femeia a intrat în casa bărbatului său, amîndoi au făcut o datorie, vor plăti ⁽¹⁴⁹⁾ amîndoi neșuțătorului.

§ 153

Dacă femeia unui om, în vederea altui bărbat ⁽¹⁵⁰⁾, a pus să omoare pe bărbatul său, femeia va fi spînzurată.

§ 154

Dacă un om și-a necinstit fata sa, el va fi surghinit din țara lui.

§ 155

Dacă un om logodește pe fiul său cu o fată, și fiul său cu ea s'a împreunat, și în urmă el (tatăl)

dormind cu ea este prins, trebuie să 'l lege și să 'l arunce în apă.

§ 156

Dacă un om logodește pe fiul său cu o fată ⁽¹⁵¹⁾, fiul nu s'a împreunat cu ea, iar el a dormit cu ea ⁽¹⁵²⁾, trebuie ca să-i plătească $\frac{1}{2}$ mină de argint și toate cele ce ea a adus din casa părintească să 'i dea înapoi, iar ea va alege bărbat după pofta inimii sale.

§ 157

Dacă un om după tatăl ⁽¹⁵³⁾ său, a dormit și el cu mama sa, amîndoi (fiu și mamă), vor fi arși pe rug.

§ 158

Dacă un om după tatăl său ⁽¹⁵³⁾ a fost prins cu femeia care l'a crescut ⁽¹⁵⁴⁾ și cu care (tatăl său) a avut copii, acest om va fi gonit din casa părintească.

§ 159

Dacă un om care a adus lucruri în casa socrului său și a dat și zestre ⁽¹⁵⁵⁾ a întors ochii spre altă femeie și zice socrului: «nu voesc să iaș pe fata ta», tatăl fetii va păstra tot ce 'i s'a adus.

§ 160

Dacă un om a adus lucruri în casa socrului său și a plătit zestre ⁽¹⁵⁵⁾, dacă tatăl fetii zice: «nu voesc să 'ți dau fata» trebuie ca toate ce 'i s'au adus să le dea înapoi nesmintit.

§ 161

Dacă un om a adus lucruri în casa socrului său și a plătit zestre, ⁽¹⁵⁵⁾ un prietin ⁽¹⁵⁶⁾ al lui (socrului?) 'l vorbește de rău și socrul zice bărbatului «tu nu vei lua pe fata mea», atunci trebuie ca el toate cîte s'au adus să le dea înapoi în întregime, iar prietinel nu va putea să se căsătorească cu femeia sa.

§ 162

Dacă un om ia o soție și face cu ea copii, dacă acea femeie s'a dus după ursita ei (a murit), tatăl ei nu poate cere darurile de nuntă, ele sunt ale copiilor ei.

§ 163

Dacă un om se căsătorește cu o femeie și ea nu-i dă copii și acea femeie s'a dus după ursita ei (a murit) dacă zestrea pe care acela (omul) a adus'o în casa socrului său, acesta i-a dat'o înapoi, bărbatul nu trebuie să năzuiască la darurile de nuntă ale acelei femei, căci ele se cuvin casei părintești (ale femeii).

§ 164

Dacă socrul nu-i dă înapoi zestrea, ⁽¹⁵⁵⁾ trebuie ca

⁽¹⁴⁵⁾ D. Winkler o numește ipotetic: climacterium?

⁽¹⁴⁶⁾ Scheil zice: trousseau.

⁽¹⁴⁷⁾ Kohler și Peiser zice; Hain (luncă, pădure).

⁽¹⁴⁷⁾ Winkler crede că e vorba de alt frate al fiului ales, de aceia pune în parentesă (altui fiu al său); Scheil pare că crede că e vorba de un frate al femeii; Kohler și Peiser spune că *ahu* însemnează și străin și frate; însă aici e mai probabil frate.

⁽¹⁴⁸⁾ Împrumutătorul în sens de creditorul.

⁽¹⁴⁹⁾ Scheil zice: vor plăti *solidar* amîndoi.

⁽¹⁵⁰⁾ Adică gîndindu-se să se căsătorească cu alt bărbat.

⁽¹⁵¹⁾ Winkler zice în nota 3 p. 26: «Logodna (cumpărarea femeii) o face proprietate a bărbatului, iar nu contractul de căsătorie, care intervine mai tîrziu».

⁽¹⁵²⁾ Kohler și Peiser zic: dormind în poală.

⁽¹⁵³⁾ Aceiași în traducerea literară (juridică) zic: după moartea tatălului».

⁽¹⁵⁴⁾ Winkler observă că în articolul precedent era vorba de mamă bună, pe cînd aici e vorba de mamă vitregă.

⁽¹⁵⁵⁾ Kohler și Peiser zic: prețul cumpărării.

⁽¹⁵⁶⁾ Aceiași zic tovarăș.

el să tragă din darurile nunții prețul zestrii, iar restul darurilor să 'l înapoiască casei părintești.

§ 165

Dacă un om fiului său mai mult iubit, dăruiește cîmp, grădină și casă și i-a dat și scrisoare la mină, dacă mai tirziu tatăl s'a dus după ursita lui și frații se împart, trebuie ca ei să 'i lase darul tatălui, el 'l va lua, iar ce va mai rămîne din averea părintească vor împărți frații între ei.

§ 166

Dacă un om pentru copii pe care 'i are, a luat femei ⁽¹⁵⁷⁾, iar pentru copilul său nevîrstnic n'a luat femei, dacă în urmă tatăl s'a dus după ursita lui, cînd se vor împărți fii, trebuie ca fratelui lor nevrstnic, care nu și-a luat încă femei, să 'i dea pe lingă partea lui, bani pentru zestre, și 'l vor însura.

§ 167

Dacă un om se însoară cu o femeie și face copii cu ea, dacă această femeie s'a dus după ursita ei, și el în urmă, s'a însurat din nou și a făcut copii, dacă în urmă tatăl după ursita lui s'a dus, copiii nu se vor împărți după mamă ⁽¹⁵⁸⁾, darurile de nuntă ale mamei lor le vor lua (fie-care al mamei sale), iar moștenirea tatălui o vor împărți toți de o potrivă.

§ 168

Dacă un om voește să se lepede de fiul său (să 'l desmoștenească) ⁽¹⁵⁹⁾ și zice judecătorului: «Eû mē leapăd de fiul meu», trebuie ca judecătorul să cerceteze temeinicia ⁽¹⁶⁰⁾, și dacă fiul n'a făcut o greșală ⁽¹⁶¹⁾ mare, ca să îndrituească stergerea lui dintre copii, nu poate tatăl să se lepede de el.

§ 169

Dacă el a săvîrșit o greșală ⁽¹⁶²⁾ mare care îndrituește stergerea lui dintre fii, trebuie ca el întîia dată să 'l erte, iar dacă și a doua oară face o greșală ⁽¹⁶²⁾ mare, poate tatăl lui să 'l șteargă dintre copii săi.

§ 170

Dacă un om a făcut copii cu femeia sa, sau slujnica sa i-a născut copii, și tatăl în timpul vieții sale a zis copiilor pe care 'i are născuți cu slujnica «fii mei», și i-a socotit ca și copii soției sale, dacă tatăl s'a dus după ursita lui (a murit), copii soției și ai slujnicei vor împărți împreună averea părintească. Fiul soției are (însă) dreptul, să împărțească și să aleagă.

§ 171

Dacă însă tatăl în timpul vieții n'a zis fiilor pe care i-a născut cu slujnica «fii mei», și tatăl s'a dus după ursita lui (a murit), atunci nu trebuie ca să se împartă fii slujnicei cu aceia ai soției ⁽¹⁶³⁾, dar slujnica și fii ei vor fi slobozi ⁽¹⁶⁴⁾, și fii soției

(157) Dacă i-a însurat.

(158) Adică nu vor împărți averea tatălui în două părți (după mame) ci după numărul copiilor.

(159) Scheil zice să 'l renege.

(160) Scheil zice cugetul ascuns (arriere-pensée).

(161) Kohler și Peiser zic Sünde: păcat, în traducerea textuală; și Unbill: inichitate.

(162) Vezi nota precedentă.

(163) Apud Kohler și Peiser: «stăpinirea averii» (adäogate aceste cuvinte).

nu vor putea năzui la robia slujnicei, soția va lua darurile de nuntă și alte daruri pe care i le-a dat bărbatul său și pentru care 'i-a dat scrisoare la mină, va rămîne în casa bărbatului său, pe cît timp va trăi se va folosi de ele, însă nu poate să le înstrăineze (să le vîndă pentru bani). Rămășițele ei se cuvin copiilor.

§ 172

Dacă bărbatul ei nu i-a dat un dar, 'i se vor înapoia darurile de nuntă (părintești), și din avutul bărbatului ei, trebuie să 'i se facă partea unui copil ⁽¹⁶⁵⁾. Dacă fii ei o silesc să ese din casă, judecătorul trebuie să cerceteze pricina, și dacă fii sunt în vină, femeia nu va fi gonită din casa bărbatului ei. Dacă femeia voește să plece, ea trebuie să lase fiilor săi darul pe care 'i l'a dat bărbatul său, însă va păstra darul de nuntă al casei (sale) părintești și poate să se căsătorească cu bărbat după pofa inimei sale.

§ 173

Dacă această femeie acolo (în casă) unde a intrat ⁽¹⁶⁶⁾, a născut copii celui de al doilea bărbat, și în urmă a murit, darurile ei de nuntă se vor împărți între fii cei dintîi (din întîiul bărbat) și cei de al doilea (din al doilea bărbat).

§ 174

Dacă ea nu naște copii celui de al doilea bărbat, darurile de nuntă trebuie să le primească copiii bărbatului său cel dintîi.

§ 175

Dacă robul gospod sau robul unui desrobit ⁽¹⁶⁷⁾, se căsătorește cu fata unui om (slobod) și naște copii, nu poate stăpinul robului să ceară ca robi pe copii fetii omului slobod.

§ 176

Dacă (însă) robul gospod or robul unui desrobit ⁽¹⁶⁷⁾ se căsătorește cu fata unui om (slobod) și cînd ea s'a căsătorit a intrat în casa robului gospod, or al desrobitului ⁽¹⁶⁷⁾ cu daruri de nuntă din casa părintească, dacă s'a așezat și a înțemeiat o casă, dobîndind lucruri (avere), și în urmă robul gospod or al desrobitului ⁽¹⁶⁷⁾ s'a dus după ursita lui (a murit), trebuie ca atunci fata omului slobod să-și i-a darurile de nuntă, și toate cele pe care le a dobîndit împreună bărbatul său și ea în timpul căsătoriei să se împartă în două părți, jumătate o va lua stăpinul robului, iar cea-laltă jumătate fata omului slobod pentru copii săi. Dacă fata omului slobod ⁽¹⁶⁸⁾, nu are daruri de nuntă, trebuie ca toate cele pe care le a dobîndit împreună bărbatul ei și ea în timpul căsătoriei lor; să se împartă în două părți, jumătate să o i-a stăpinului robului, iar cea-laltă jumătate fata omului slobod pentru copii săi.

§ 177

Dacă o văduvă ai cărei copii sunt încă mici, se

(164) Aceiași traduc.: Dacă el (tatăl) dispune liberarea slujnicei și a fiilor ei.

(165) Aceiași zic numai «că ia o parte».

(166) La Winkler: unde se mută.

(167) Vezi nota de la § 81.

(168) Winkler zice Freigeborene: născută liberă; Kohler și Peiser Tochter eines Mannes: fata unui om.

pregătește să intre în altă casă ⁽¹⁶⁹⁾, ea nu poate să intre fără știrea judecătorului. Când ea intră în altă casă trebuie ca judecătorul să vadă care sunt rămășițele casei fostului ei bărbat ⁽¹⁷⁰⁾ și casa fostului bărbat se va încredința celui nou și femeii spre îngrijire, iar ei vor da zapis (de primirea lucrilor). Ei trebuie să îngrijească casa, să crească pe copii, și nu vor fi volnici să vinză nici un lucru din casă. Cumpărătorul care ar cumpăra un lucru al casei copiilor văduvei, va pierde banii și lucrul se va întoarce la stăpînul său.

§ 178

Dacă o călugăriță or o curvă ⁽¹⁷¹⁾ căreia tatăl ei i-a dăruit un dar ⁽¹⁷²⁾ și a făcut și zapis (pentru aceea), dar în acel zapis n'a scris că rămășițele ei le poate lăsa cui îi va plăcea, și nu i-a lăsat lămurit deplină voie, dacă în urmă tatăl s'a dus după ursita lui, cîmpul și grădina ei le vor lua frații, și după prețul părții ei, îi vor da grîne, unt-de-lemn și lînă ⁽¹⁷³⁾ și ea va rămîne mulțumită. Dacă frații ei nu îi dau grîne, unt-de-lemn și lînă atîta cît face (prețuește) partea ei, ea nu va fi mulțumită și va da cîmpul sau grădina unui arendaș care îi va plăcea, și arendașul o va îngriji. Cîmpul și grădina și toate cele ce se trag după tatăl său, vor fi spre folosul ei atît timp pe cît ea va fi în viață, (însă) nu poate să le vîndă or să le înstreineze plătind altuia cu ele. Partea ei de copil (partea părintească) se cuvine fraților săi.

§ 179

Dacă o călugăriță or o curvă, căreia tatăl ei a dăruit un dar de nuntă și i-a dat și zapis la mină și în el a scris că poate să lase rămășițele cui îi va plăcea, și va face cum îi va fi voia, dacă în urmă tatăl s'a dus după ursita lui, atunci ea volnică este ca să lase rămășițele sale cui îi va plăcea, frații ei n'au drept să o învăluiească ⁽¹⁷⁴⁾.

§ 180

Dacă un tată dăruiește un dar fetii sale femeie logodită ⁽¹⁷⁵⁾ or curvă și în urmă se duce după ursita lui, ea va lua din averea părintească o parte ca un copil și se va folosi de el cît timp va trăi, iar rămășițele (moștenirea) ei se cuvine fraților.

§ 181

Dacă un tată a închinat lui Dumezeu o hiero-

⁽¹⁶⁹⁾ Voeste să se căsătorească din nou.

⁽¹⁷⁰⁾ E aci vorba de un inventar judecătoresc.

⁽¹⁷¹⁾ Despre călugăriță vezi nota de la § 127; Winkler observă că ambele nu se pot căsători. Aceasta e traducerea lui Scheil și a lui Winkler; iar Kohler și Peiser zic «Dacă o hierodula: fie ea preoteasă sau curvă (femeie publică)».

⁽¹⁷²⁾ Aici nu mai poate fi vorba de un dar de nuntă, și poate ar fi mai bun termenul lui Scheil: trousseau.

⁽¹⁷³⁾ Winkler: pune *lapte* în loc de *lînă* (textul asirian Sigba).

⁽¹⁷⁴⁾ Vechiul cuvînt romînesc care înseamnă să nu o supere, să nu ridice pretențiunii asupra cuiva, să nu îi stea în potrivă.

⁽¹⁷⁵⁾ Winkler traduce: *heiratsfähig*, adică nubilă care este în vîrstă de căsătorie (viri potens) Scheil zice: reclusă, iuchisă, adică tot călugăriță. Cred cuvîntul pus de mine în text mai exact de oare ce în textul asirian este un semn care după însuși Scheil (nota 4, pag. 87, § 178 înseamnă soție, iar cuvîntul Kalloti (care urmează) înseamnă logodnică cum îl traduce chiar Scheil în §§ 155 și 156. (Nota I. T.).

dulă ⁽¹⁷⁶⁾ or o fecioară, și nu îi dăruiește nici un dar, dacă tatăl s'a dus după ursita lui, ea va lua din moștenirea tatălui său a treia parte din partea unui copil, de care se va folosi cît va trăi, iar ceia ce va lăsa (după moarte) se cuvine fraților.

§ 182

Dacă un tată fetei sale, preutesa ⁽¹⁷⁷⁾ lui Marduk din Babilon, nu i-a dat nici un dar de nuntă, nici scrisoare nu i-a lăsat ⁽¹⁷⁸⁾, dacă tatăl s'a dus după ursita lui, trebuie ca ea să primească din moștenirea casei sale părintești a treia parte din partea sa de copil de la frații săi, (însă) ea nu va avea cărmuirea (averii): Soția lui Marduk e volnică să lase rămășițele (moștenirea) ei cui îi va fi voea.

§ 183

Dacă un tată a dat fetii sale (născută) de la o fiitoare ⁽¹⁷⁹⁾, un dar și ea l'a dat bărbatului, și acesta îi dă scrisoare la mină, dacă în urmă tatăl s'a dus după ursita lui, ea nu va lua parte din moștenirea părintească.

§ 184

Dacă un om n'a dat un dar fetei sale (născută) de la o fiitoare ⁽¹⁷⁹⁾ și nu i-a dat bărbat ⁽¹⁸⁰⁾, dacă în urmă tatăl s'a dus după ursita lui, trebuie ca frații să îi dea un dar (să o înzestreze) după puterea averii părintești, și să-l dea bărbatului.

§ 185

Dacă un om ia un copil de suflet și îl crește cu numele de fiu ⁽¹⁸¹⁾, după ce el s'a făcut mare nu mai poate fi cerut înapoi (de părinții lui).

§ 186

Dacă un tată ia un copil (ca fiu) de suflet, și cînd l'a luat, a făcut silnicie (un rău) tatălui și mamei sale, trebuie ca atunci cînd va fi mare să se întoarcă la casa părintească.

§ 187

Fiul unui curtean ⁽¹⁸²⁾ care slujește la palat, sau

⁽¹⁷⁶⁾ În textul asirian e semnul de care am vorbit în nota precedentă care înseamnă soție, și kadistu care pare că înseamnă sfînt. Winkler traduce *tempeldirne* (hierodula) și *tempeljungfrau*.

⁽¹⁷⁷⁾ Winkler traduce soția lui Marduk, ceia ce pare mai conform textului asirian, care conține sensul de care am vorbit în notele precedente.

⁽¹⁷⁸⁾ Probabil că aici e vorba de testament, și sensul ar fi: dacă nu i-a dat nimic nici între vii, nici prin testament. În Kohler și Peiser lipsesc cuvintele: nici scrisoare nu i-a lăsat (un sigiliu n'a gravat. Scheil).

⁽¹⁷⁹⁾ Scheil zice concubină. Winkler *Nebenfrau* fiitoare (literar: lingă femeie, aproape soție). Kohler și Peiser traduc cu totul altfel; textual ei zic: «Dacă un tată, fet. i sale, fiitoare, îi dă un dar... etc», literar: «Dacă tatăl căsătorește pe fata sa ca fiitoare (als Nebenfrau) și în notă (p. 55 nota 4) adaugă: Scheil și Winkler interpretează acesta: fetei sale (născută) de la o fiitoare, ceia ce însă merge greu sub punctul de vedere gramatical.

⁽¹⁸⁰⁾ Trad. Scheil, iar Winkler traduce «și ea n'a dat bărbatului». Kohler și Peiser: «bărbatului n'a dat» (tradus obscur).

⁽¹⁸¹⁾ Aici e vorba de adopțiune, iotesie cum zicea generațiunea trecută; se vede de aci cît de veche este această instituțiune.

⁽¹⁸²⁾ Scheil p. 92 scrie: «Acest demnitar care ca și femeia publică nu trebuie prin destinațiune să aibă copii, nu poate fi într-o curte orientală, de cît ceia ce numim prin enfemism: curtesan».

fiul unei curve nu poate să fie cerut înapoi.

§ 188

Dacă un meșteșugar a luat un copil ca să 'l crească, și l'a învățat meșteșugul lui, nu mai poate să fie cerut înapoi.

§ 189

Dacă el nu l'a învățat meșteșugul lui, când va fi mare poate să se întoarcă la casa părintească.

§ 190

Dacă un om care a luat de suflet și a crescut un copil ca fiu, nu 'l socotește printre copiii săi, când va fi mare poate să se întoarcă la casa (lui) părintească.

§ 191

Dacă un om a luat un copil de suflet, l'a crescut ca fiu al său, și i-a întemeiat casă⁽¹⁸³⁾, dacă în urmă (omul) are copii și voește să⁽¹⁸⁴⁾ se lapede de fiul de suflet, acest fiu nu-și va căuta de cale; tatăl său care l'a crescut trebuie să 'i dea din averea sa a treia parte din partea unui copil și atunci el va pleca; din cîmp, grădina sau casa nu trebuie să dea nimic.

§ 192

Dacă fiul unui curtean sau unei curve va zice tatălui său mamei care l'a crescut. «Tu nu ești tatăl meu, or muma mea», trebuie să 'i se taie limba.

§ 193

Dacă fiul unui curtean sau al unei curve, după ce a cunoscut casa tatălui său se leapădă de tatăl și de mama care l'a crescut, și pleacă la casa tatălui său, trebuie să 'i se scoată ochii.

§ 194

Dacă un om dă copilul său la o doică și dacă copilul moare în mîinele ei, iar doica fără știrea tatălui or a mamei alăptează⁽¹⁸⁵⁾ un alt copil, va fi chemată la județ⁽¹⁸⁶⁾ și dovedindu-se și fiind-că fără știrea tatălui său a mamei a alăptat alt copil, 'i se vor tăia țîțele.

(Va urma)

I. Tanoviceanu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 19 Iunie 1904

Președenția D-lui SC. POPESCU, Prim-Președinte

Ștefan Stoian Geantă contra Ecaterinei Băluță

Decisînea civilă No. 216

Pămînt rural. — Urmărire silită. — Dacă asemenea pămînturi, date prin lege sătenilor, se pot urmări. — Condiții. — Persoanele ce pot fi primite la licitație. — (Art. 7 din legea rurală de la 1864 și art. 1 și 2 din legea interpretativă din 13 Februarie 1879).

Pămînturile date sătenilor prin legea rurală din 1864 pot fi urmărite și vindute silit de creditorii, însă la li-

(183) L'a căsătorit.

(184) Nu va avea drept să reclame.

(185) Apud Kohler și Peiser: înlocuște.

(186) Termen vechi însemnează: judecată.

(189) E poate temere de înlocuire de copil.

citație tribunalul trebuie să aibă în vedere ca adjudecatarul să fie în condițiile cerute de acea lege și de legea interpretativă din 1879 pentru a putea cumpăra asemenea pămînturi, adică să fie sau comuna sau un sătean neîmproprietarit.

S'a ascultat d-l advocat G. Anghelescu din partea apelantului Ștefan Stoian Geantă și d-l advocat Țicu-Ștefănescu din partea intimatelor Ecaterina Băluță.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Ștefan Stoian Geantă în contra sentinței No. 151/904 a Trib. Ilfov, secția de Notariat, prin care admițîndu-se contestația făcută de Ecaterina Băluță prin petiția reg. la No. 13858/904 contra vînzării imobilului din comuna Dobreni Cîmpurel, plasa Sabar. jud. Ilfov, cerută de apelant pe baza sentințelor Trib. Ilfov, secția II cu No. 364/99 și 415/900 confirmate prin decisiile Curței de apel, secția II din București cu No. 134/900 și No. 8/901 se scoate de sub urmărire și vînzare acel imobil;

Avînd în vedere că trib. admițînd această contestație, se întemeiază pe motivul că imobilul urmărit fiind dat după legea rurală de și înstreinarea lui e permisă în mod excepțional de lege prin bună voe către un alt sătean sau comună, însă de aci nu însemnează că s'ar putea de asemenea admite și vînzarea silită în aceleași condițiuni;

Avînd în vedere că din principiul pus în art. 7 din legea rurală din 1864 comb. cu art. 1 și 2 din legea de la 13 Februarie 1879 interpretativă a legii rurale, rezultînd că legiuitorul n'a oprit în mod absolut înstreinarea imobilelor rurale, alienabilitatea lor este permisă, însă numai în anumite condiții indicate de acea lege și anume, ca ele să fie făcute către comună sau către un alt sătean neîmproprietarit;

Că dacă aceasta este pentru vînzările voluntare, același principiu trebuie adoptat și în materie de vînzări silit; că, în cas. ceia ce trebuie să se aibă în vedere de tribunal la licitație, este ca adjudecatarul să fie în condițiile cerute de lege pentru a cumpăra imobile rurale date sătenilor în baza legii din 1864, excluzînd pe toți acei cari n'ar îndeplini aceste condiții;

Că așa fiind, urmărirea cată a se menține în aceste condițiuni și dar admițîndu-se apelul urmează a fi respinsă contestația;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul și menține urmărirea și vînzarea sus menționatului imobil;

(ss) Sc. Popescu, V. Pretorian, O. Niculescu.

Grefier (s) N. Brătianu

O p i n i u n e

Pentru motivele din sentința trib. sunt de părere a se respinge apelul și a se confirma sentința apelată.

(s) C. G. Dimboviceanu.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția III

Audiența de la 12 Iunie 1904

Președenția D-lui M. A. BALȘ, Membru

Marcu Adlesberg și alții cu Firma Heinerich Franck Söhne

Sentința corecțională No. 1263

Autoritatea lucrului judecat. — Acțiune civilă. — Necontestarea calității unei părți litigante. — Acțiune penală. — Dacă în această acțiune se poate contesta calitatea unei părți, calitate ce nu s'a contestat într'o acțiune civilă anterioară.

Mărci de fabrică. — Transmitere. — Transcriere. — Termen. — Nefranscrierea ei în acest termen. — Decădere. — Incetarea dreptului asupra mărcii. — (Art. 5 și 13 din legea asupra mărcilor de fabrică).

1. Necontestarea unei calități în civil nu are ca consecință imposibilitatea contestării acelei calități în

penal, unde numai este vorba de modul cum o parte crede mai nimerit ca să 'și apere sau nu averea, ci de apărarea libertății.

2. După dispozițiile art. 5 din legea asupra mărcilor de fabrică și comerț, o marcă de fabrică este transmisibilă, și în cas de transmitere, cesionarul sau succesorul este îndatorat să ceară a se transcrie marca pe numele lui în termen de trei luni; o dată acest termen trecut, dreptul asupra mărcii încetează dacă nu s'a făcut transcrierea.

S'a prezentat inculpatul Marcu Adlesberg asistat de d-nii avocați V. Antonescu și B. Ștefănescu-Delavrancea, inculpații Moritz Goldemberg, Iacob Grunes, Berta Gutman și Mina Pomerantz asistați de d-l avocat I. Cesărescu și reclamanta firmă Heinerich Franck Söhne prin Iulius Sohlman procurator, asistat de d-nii avocați I. Nicolescu și N. Ath. Popovici.

Tribunalul,

Avînd în vedere că Marcu Adlesberg, Moritz Goldemberg, Iacob Grunes, Berta Gutman, Mina Pomerantz și Iulius Friedman sunt dați în judecata acestui tribunal prin ordonanța definitivă No. 99/903, a d-lui judecător de Instrucție pe lângă trib. Ilfov, cab. III, și prin deciziunea Camerei de punere sub acuzare a Curței de apel din București No. 52/904, cel d'întîi pentru că ar fi săvîrșit delictul prevăzut de art. 13 al. I și III din legea asupra mărcilor de fabrică, cel din urmă pentru delictul prevăzut de art. 13 al. I din acea lege, iar cel-l'alți pentru art. 13 al. III din acea lege;

Avînd în vedere că înainte de a se examina dacă inculpații sunt sau nu vinovați de faptul ce li se pune în sarcină, urmează a se cerceta temeinicia obiecțiunii pe care au ridicat-o;

Avînd în vedere că ei susțin că partea civilă nu ar putea să stea în instanță pentru că, neîndeplinind la timp formalitățile prevăzute de art. 5 legea mărcilor de fabrică, ar fi perdut dreptul său asupra mărcii pe care ei sunt acuzați că au imitat-o;

Avînd în vedere că la 7 Iulie 1879 și la 5 Iunie 1887 firma Heinerich Franck Söhne (fiu lui Heinerich Franck) depune la grefa tribunalului Comercial Ilfov spre intabulare mai multe mărci de fabrica lor de cicoare. La 27 Aprilie 1889 firma Heinerich Franck Söhne, compusă din d-nii Wilhelm, Herman, Gustav, Karl și Robert Franck (vezi extractul din registrele Tribunalului din Ludwigsburg) conferă prin actul cu data din acea zi d-lui Karl Heinerich Franck, dreptul de a fonda o fabrică în România, de a se prevala de firmă în calitate de unic posesor, și de a întrebuița, toate etichetele și mărcile de producțiune în mod exclusiv;

La 1 Mai 1889 s. v., d-l Karl Heinerich Franck cere la tribunalul comercial înscrierea firmei Heinerich Franck Söhne, lucru care se execută prin jurnalul acestui tribunal No. 1759/89. Inșă nu cere a se transcrie mărcile pe numele lui în termen de 3 luni. După aceasta depune spre intabulare sau reînnoirea mărcii la 10 Martie 1890, la 24 August 1890, la 31 Mai 1894 și la 16 August 1901, toate, afară de cea din urmă, scrise în limba germană. La 14 Decembrie 1901 proprietarul firmei Heinerich Franck Söhne, în vedere că «actul de transmitere din 27 Aprilie 1889 făcut pentru 10 ani a expirat» declară că ratifică toate actele făcute de Karl Heinerich Franck de la 27 Aprilie 1889, pînă la data facerii actului, și îl confirmă ca proprietar, al firmei în România (vezi declarațiunea legalisată de notarul Regal din Ludwigsburg). La 5 August 1902, procuratorul firmei Heinerich Franck Söhne depune spre intabulare o marcă în limba Română purtînd titlu de furnisori ai Curței Regale, pajera țare și o vedere a fabricii din București;

Avînd în vedere că inculpatul Marcu Adlesberg fabricînd de asemenea cicoare la Iași a adoptat asupra pro-

puselor sale mărci similare acelor întrebuițate de firma Heinerich Franck Söhne; Că această firmă reclamînd în justiție daune pentru acest fapt, Curtea de apel din Galați secția I-a prin deciziunea No. 23 din 25 Septembrie 1903, rămasă definitivă, a admis acțiunea obligînd pe Adlesberg ca să plătească reclamantului 5000 lei daune;

Avînd în vedere că din faptul că și în procesul civil unde a obținut câștig de cauză, partea civilă tot sub forma sub care să presintă astăzi, a luat concluziuni fără obiecțiune din partea inculpatului, nu poate trage vre un argument de lucru judecat, aceasta, din cauza situațiunei deosebită a lui Adlesberg în amîndouă instanțele, dat fiind că ne contestarea unei calități în civil nu are ca consecință imposibilitatea contestării acelei calități în penal, unde numai este vorba de modul cum o parte crede mai nimerit ca să 'și apere sau nu averea, ci de apărarea libertății sale;

Considerînd în cea ce privește lipsa transcrierii a mărcii invocată de inculpat, că după dispozițiunile art. 5 din legea asupra mărcilor de fabrică și comerț că o marcă de fabrică este transmisibilă, și că în cas de transmitere, cesionarul sau succesorul este îndatorat să ceară a se transcrie marca pe numele lui în termen de 3 luni; o dată trecut acest termen, dreptul asupra mărcii încetează dacă nu s'a făcut transcrierea;

Considerînd prin urmare că dacă intabularea mărcii în sine după cum se susține în jurisprudență și rezultă din art. 5 a convențiunii între România și Franța pentru protecția mărcilor de fabrică, este declarativă iar nu atributivă de proprietate legiuitorul a înțeles ca să deoage de la acest principiu în ceea ce privește transmiterea mărcii, după cum rezultă din dispozițiunea clară și precisă a art. 5 din lege reprodusă mai sus, după care dreptul asupra mărcii încetează în caz de netranscriere a mărcii în termen de 3 luni;

Avînd în vedere că transmiterea drepturilor firmei Heinerich Franck Söhne asupra d-lui Karl Heinerich Franck a avut loc la 15/27 Aprilie 1889, că prin urmare pentru ca d-l Karl Heinerich să-și păstreze dreptul asupra mărcii, urma ca să opereze transcrierea mărcii pe numele său pînă la 15/27 Iulie 1889;

Că se constată și nu se contestă că nu s'a cerut și operat o asemenea transcriere a mărcii nici înăuntrul acestui termen nici mai tîrziu. Că prin urmare d-l Karl Heinerich Franck a perdut dreptul asupra mărcii, potrivit dispozițiunilor art. 5 din lege;

Că prin urmare el nu este în drept ca să reclame în contra acelor care ar imita marca asupra căreia nu mai are nici un drept;

Avînd în vedere că actul de confirmare din 1901 nu poate schimba întru nimic cele stabilite mai sus și că el nu a fost urmat de vre-o transcriere de marcă în termen de 3 luni;

Avînd în vedere că dacă s'ar fi dovedit că marca intabulată la 5 August 1902 este deosebită, în afară de limba în care este scrisă, de acele ale firmei Heinerich Franck Söhne, această depunere de marcă ar da poate dreptul lui Karl Franck asupra celei mărcii de la 5 August 1902 înainte;

Că însă, o asemenea dovadă nu s'a făcut, și că de altmîntrelea, inculpatul a intabulat anterior mărcile sale, în cît nu ar putea fi în acest cas vorba de imitație din partea lui;

Că ast-fel fiind, partea civilă sub forma de astăzi nu are dreptul ca să figureze în instanță;

Pentru aceste motive, admite incidentul și refuză părții civile, dreptul ca să stea în instanță;

In fond:

Domnul Procuror în concluziuni ceru achitarea inculpaților;

Domnii avocați B. Delavrancea și I. Cesărescu, cerură de asemenea achitarea inculpaților;

Tribunalul,

Avînd în vedere că delictele ce se pun în sarcina inculpaților, presupun neapărat existența unei părți lezate, ale cărei mărci să fie imitate, că ne existînd în instanță o asemenea parte, în urma excluderii d-lui Karl Franck, inculpatul nu mai poate fi pedepsit pentru că ar fi imitat o marcă al cărui proprietar nu se plînge în potriua lui ; Că ast-fel fiind, el urmează să fie achitat ca și cel-alți inculpații care nu sunt de cît complicii lui la acest fapt ;

Pentru aceste motive, de acord în parte cu d-l Procuror Al. Budișteanu ;

În numele legii, achită pe Marcu Adlesberg, etc.

(ss) M. Balș, Negulescu.

p. Grefier (s) Georgescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA

Audiența din 27 Aprilie 1904

Președenția D-lui E. M. STROICI, Președinte

Al. Stănilescu și C. A. Roșculescu cu Carol Reiss

Sentința civilă No. 201

Cesiune de creanță. — Vînzare. — Necesitatea unui preț determinat, sau determinabil. — Art. 1294, 1295, 1396, 1397 C. civ.

Cesiunea unei creanțe, făcută cu titlu oneros, fiind o vînzare, după cum aceasta reese din termenii art. 1396 și 1397 C. civ., și o vînzare ne putînd avea ființă fără un preț determinat sau determinabil după clausele contractului; de aici rezultă că este nulă ori ce cesiune de creanță în care părțile n'au stipulat nici un preț.

S'au ascultat din partea apelanților Al. Stănilescu și C. A. Roșculescu, d-l avocat D. Nicolescu; iar din partea intimatului Carol Reiss, d-nul avocat I. C. Theodoru.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de apelanți Al. Stănilescu și C. A. Roșculescu prin mandatarul lor, d-l avocat D. Nicolescu, prin care tînde a se admite apelul făcut de numiții și a se respinge acțiunea făcută de Carol Reiss, ca fără calitate, întru cît cesiunea făcută de F. I. Landau reclamantului Reiss, nu arată prețul ;

Avînd în vedere că, în fapt, între apelanții Costache Roșculescu, Al. Stănilescu și între F. I. Landau a intervenit contractul de vînzare cu data de 8 Septembrie 1900, prin care apelanții vînd lui Landau 12000 nucii cu prețul de doi lei fie care mie, predate în reședința comunei Dimitrești, județul R-Sărat ;

Avînd în vedere că acest contract a fost cesionat de F. I. Landau intimatului Carol Reiss, în ziua de 15 Septembrie același an ;

Avînd în vedere că cesiunea unei creanțe, făcută cu titlu oneros, nu este de cît o vînzare, cum reese din termenii art. 1396 și 1397 C. civil ;

Avînd în vedere că pentru a avea acest caracter trebuie a întruni condițiunile esențiale ale unei vînzări ;

Avînd în vedere că la un contract de vînzare elementul esențial este prețul, «*Sine pretio, nulla est venditio*» (art. 1294 și 1295 C. civ.) ;

Considerînd că, în cesiunea de care se prevalează intimatul Carol Reiss, nu există nici un preț și nici vre-o clauză care ar putea servi la determinarea prețului, ci se mărginește numai a indica pe act că F. I. Landau girează contractul d-lui Carol Reiss, rămînînd răspunzător solidaricește în cas de neurmăre din partea d-lui Roșculescu și Stănilescu ;

Că, ast-fel fiind, această cesiune este nulă ;

Pentru aceste motive, Tribunalul,

Admite apelul făcut contra cărței de judecată No. 2076/901 a judecătoriei ocolului Focșani, și în consecință, respinge acțiunea, etc.

(ss) Em. Stroici ; Ion C. Pastia.

Grefier, (s) G. Călcîiu.

Observație. — Cesiunea unei creanțe, făcută cu titlu oneros, este necontestat o vînzare. Legiuitorul o numește cînd *strămutare* (art. 1391), cînd *vînzare* sau *cesiune* (art. 1396). Ca atare, este evident că nu poate să existe cesiune de creanță fără un preț determinat, sau care, cel puțin, să poată fi determinat prin clausele contractului, pentru-că prețul este un element esențial a orî-cărei vînzări în genere. «*Sine pretio nulla est venditio*», ȕicea Ulpian (L. 2, § 1, Dig., *De contrahenda emptione*, 18. 1). «*Vînzarea cea fără de preț nu se ține nici într'o samă*», ȕice Andr. Donici (§ 16, capit. 11).

Prețul trebuie să aibă trei calități, ȕice Pothier (*Vente*, III, 17) : El trebuie să consistă într'o sumă de bani, să fie serios și determinat, sau cel puțin să poată fi determinat. «*Prețul lucrului vîndut, ȕice art. 1415 din Codul Calimach, trebuie să fie în bani, adevărat, iar nu iconomicos, hotărit și drept*». «*Der Kaufpreis muss in barem Gelde bestehen, und darf weder unbestimmt, noch gesetzwdrig sein*», ȕice art. conrespunzător (1057, *in fine* din Codul austriac). Veȕi, în privința condițiilor ce trebuie să întrunească prețul unei vîndări, D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. VIII, p. 576 urm.), iar în privința cesiunii de creanță în genere, veȕi de același autor, tot t. VIII (partea II, care va apare în curînd), p. 796 urm.

(N. R.)

JUDECĂTORIA OCOLULUI I GALAȚI

Audiența de la 22 Martie 1903

I. Birnbaum cu Bucur Stamatîn, Nicolae și Elena Vicol

Cartea de judecată No. 567

Ofertă reală. — Necesitatea unei somații extra-judiciare. — Oferta făcută la bara justiției. — Inadmisibilitate. — (Art. 1114, 1115 și 1116 Cod civ., 604, 605 Pr. civ.)

Pentru a constitui o liberare perfectă și validă, oferta reală trebuie să fie precedată de o somație extra-judiciară făcută prin portărei, în care să se arate ȕiua, ora și locul unde sumă oferită are a fi depusă, și să fie făcută pentru tot capitalul datorit, procente, cheltueli lichidate și nelichidate.

O ofertă reală făcută la bara justiției, în cursul unui proces, nu este validă și nu descarcă pe debitor.

Judecata,

Asupra acțiunii intentată de I. Birnbaum, prin suplica înregistrată la No. 3863, din 1893, contra lui Bucur Stamatîn, Elena Vicol și Neculaȕ Vicol, pentru resi-

liarea contractului de închiriere din 26 Iunie 1902 și daune;

Avînd în vedere că reclamantul a mai invocat, ca motiv de resiliare, faptul ne plăței chiriei la timp:

Avînd în vedere că este constant în fapt, că pîritul Bucur Stamatîn nu a achitat nici pînă astăzi chiria cîștiului de 26 Februarie 1903; că, prin acest fapt al sîu, a călcat una din principalele îndatoriri ce îi erau impuse prin lege (art. 1429, alin. II Cod civil) și prin contract;

Avînd în vedere că suma de 88 lei consemnată, în timpul procesului, cu recipisa No. 15531, aflată la dosar, nu poate avea efectul unei liberațiuni din partea chirieșului, pentru-că dînsul nu era ținut la consemnarea sumei cît timp nu a existat un refuz din partea creditorului, condițiune esențială prescrisă de art. 1114 Cod civil, fără de care debitorul nu se poate crede îndrituit a consemna suma;

Avînd în vedere că, afară de aceasta, debitorul nu se poate considera liberat și pentru bunul rezon că, pentru a se opera o liberațiune perfectă și valabilă, nu este suficient a se consemna banii, ci mai trebuie ca acea consemnare să fie precedată de o ofertă reală, conform art. 1114 și 1116 al I Cod civil și art. 604 și 605 Pr. civilă, adică de o somațiune extra-judiciară făcută prin portărei (art. 1115, al. 7 Cod civil), în care să se arate ziua, ora și locul unde suma oferită are a fi depusă, și să fie făcută pentru tot capitalul, procente, cheltueli lichidate și nelichidate (1115, al. 3 Cod civil);

Avînd în vedere, că intru-cît, în speță, nu s'a făcut o asemenea ofertă reală, și intru cît este de principiu că oferta reală nu se poate face la bara justiției, în cursul unui proces (Vezi *Laurent*, XVIII, 174; *D. Alexandresco*, vol. VI, pag. 560), urmează că debitorul nu se poate pretinde, sub nici un cuvînt, liberat de datorie, și deci, nu poate susține cu succes cum că a respectat și îndeplinit obligațiunile ce-i erau impuse prin lege și prin contract;

Pentru aceste motive, admite în parte acțiunea, etc p. Judecător (s) Remus C. Benișache

Observație. — Chestiunea de a se ști dacă oferta reală poate, în mod valid, fi făcută la bara justiției, în cursul unui proces, este controversată în Franța. Vezi autoritățile într'un sens și în altul citate de d-l D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, tom. VI, p. 560, nota 4. Judecătoria ocol. I din Galați, prin cartea de judecată ce publicăm astăzi, admite cu drept cuvînt nevaliditatea unei oferte făcută în cursul unui proces, la bara justiției.

(N. R.)

Informațiuni

Studii de procedură civilă. I *Executarea silită asupra imobilelor*, este titlu unui volum, form., 8° (550 pag.) de d-l N. Luca, licențiat în drept fost magistrat, avocat în București, ce s'a pus sub presă și va avea să apară în editura «Curierului Judiciar».

Această operă meritorie, de ne o tăgăduită importanță și de mare utilitate pentru lumea juridică, va avea să fie gata pe la 10 Octombrie a. c. și se va pune în vinzare cu prețul de lei 5 exemplarul. Pentru cititorii noștri cari vor vroi să se înscrie în listele de abonament ce s'a și expediat membrilor noștri corespondenți din județe și vor plăti anticipat, prețul va fi de 4 lei. Inscrierile se primesc și direct la Redacția Curierului Judiciar, București, 5

calea Rahovei, lângă Palatul Justiției, unde se vor înainta și sumele prin mandate postale.

Intr'unul din numerile viitoare vom publica tabla materiilor ce va cuprinde acest volum. Această tablă se găsește imprimată și în dosul listelor de abonament, pentru a se cerceta mai cu înlesnire.

Nu ne îndoim că toți cititorii noștri se vor grăbi spre a se înscrie ca abonați, dîndu-ne ast-fel dovada că atît autorul cit și noi, ca editor, merităm toată încurajarea.

Editura ziarului «Curierul Judiciar»

Bibliografii

Godul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) comentat de d-l M. A. Dimitrescu, profesor la Școala superioară de comerț din București. Prețul 10 lei.

Tratat de Drept Civil de d-l profesor D. Alexandresco. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). Prețul 10 lei.

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor C. Nacu, cuprinde întreaga materie dreptului civil, Prețul fie căruî vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Godul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un index alfabetic complet. Prețul Lei 6.

Godul Penal cuprinzînd și *Codul Justiției Militare*, *Codul Justiției Marine* și *Codul Silvic*, adnotat cu jurisprudența motivată, precedat și de un *Index alfabetic*, de D-nii C. Hamangiu & N. M. Sotir. Preț 6 lei broșat; 7 lei legat în pînză.

Gambia și acțiunea Gambială (5 fascicule apărute) de Nic. M. Părvulescu, magistrat și C. St. Radianu, avocat. Prețul fie cărei fascicule Lei 1.50.

Laurent C. civ. 33 volume neusate. *Condițiuni avantajoase*.

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat *Const. Țicu-Ștefănescu*. Prețul Lei 3.

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțită de un index alfabetic complet. Prețul 2 Lei.

Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat, Consiliul comunal, însoțite de jurisprudența Curței de casație de d-l *G. Bădulescu*, grefier la Înalta Curte de casație. Prețul Lei 3.

Procedura penală. (Codul de instrucție criminală), cu ultimele modificări adnotată cu jurisprudența Română, (1868—1904) a *Tribunalelor Curților de apel* și a *Curței de casație*, precedată de un index alfabetic de d-l C. Hamangiu, prim procuror la tribunalul Ilfov. Prețul 5 lei.

Godul general al României. (Codurile și legile uzuale în vigoare), (1860—1904), 3 volume. 5200 pagini. Prețul 25 lei.

Tratat de Procedură civilă (5 vol.) de D. Chebapci LEGEA TIMBRULUI, completată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-căruî articol și cu diferite observațiuni, însoțită și de un complex INDEX ALFABETIC, de *Corneliu Botez*, judecător de ședință Trib. Botoșani. PREȚUL 3 LEI.

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vînzare la Redacția acestui ziar, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere contra valoare: mandat postal timbre sau ramburs. Tazele postale privesc pe cumpărător. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Codreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.